Kapitein

RICARDO

Vertelt een avontuur in de Far-West.

556

BLANCO SOMBRERO.

WEKELIJKSE UITGAVE 6 fr

SERIE EXCELSIOR

D. ROEGIEST

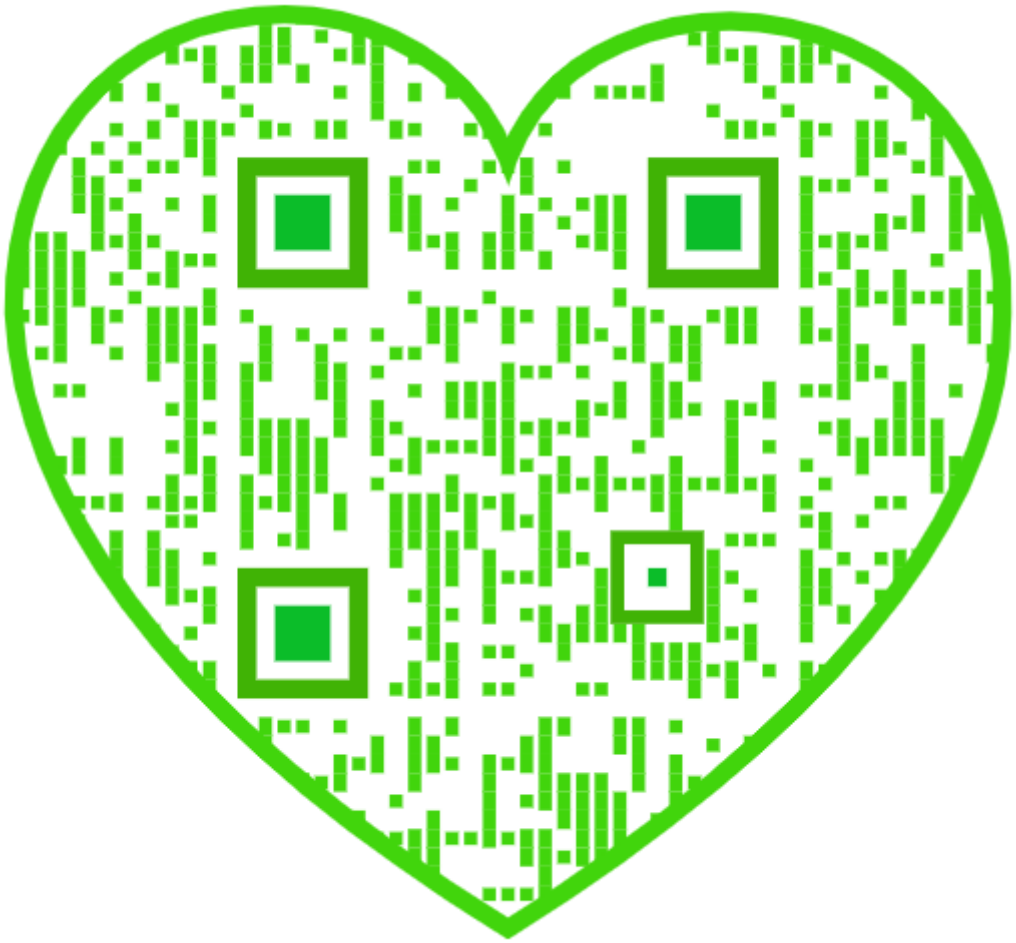

Blanco Sombrero

I

DE NIEUWE GOUVERNEUR

Te Arispe, een stad in de staat Hermosillo in het noorden van Mexico, heerste die dag een grote drukte. Men verwachtte er de nieuwe gouverneur.

De soldaten vormden een haag in de straten die naar het paleis van de gouverneur leidden. Achter de militairen verdrong zich 'n dichte menigte. Er werd druk gepraat :

— Wie is de nieuwe gouverneur ?...

— Hij komt uit de staat Sonora. Hij heet Luis Corrida.

— Per la Madona, wat een naam !

— De naam doet er niet toe, caramba ! Hopen wij alleen maar dat hij wat menselijker is dan zijn voorganger.

— De duivel hebbe de ziel van deze laatste.

Alle rechten van reproductie, aanpassing en vertaling, voorbehouden.

— Hij heeft ons genoeg doen lijden !

— Hij heeft ons genoeg afgeperst !

— Per Bacco, er ging geen dag voorbij of de belastingen werden verhoogd !

— Dat is waar, Madre de Dios ! Elke maand, wanneer ik die schurk ging betalen, bleef er mij niet veel over om mijn vrouw en mijn kinderen te voeden !

— Daar bekommerde die ellendeling zich niet om !

— Puntas del diablo ! (1) Hij dacht alleen maar aan één zaak en die was zichzelf rijk maken, want jullie kunnen wel denken dat hij niet al het geld van de belastingen overmaakte aan de centrale regering van Mexico.

— Men beweert dat Luis Corrida een goed hart heeft, dat hij rechtvaardig en eerlijk is, zei een vrouw.

— Wachten wij om onze mening te vormen tot wij hem aan het werk gezien hebben, grommelde een grijsaard.

Op dat ogenblik verhief zich in de verte trompetgeschal.

— Daar is hij !

— Ik zie een open rijtuig !

— Hij staat recht !

Inderdaad, de stoet die de nieuwe gouverneur naar het paleis leidde, kwam in de straat aangereden. Duizenden paren ogen waren op hem gericht.

Luis Corrida was een man van een vijftigtal jaren oud met vriendelijk gelaat, maar een aarzelende blik verraadde zijn weinige wilskracht. Hij glimlachte en beantwoordde met een groet van de hand de toejuichingen van de menigte.

Mensen hebben er altijd behoefte aan te roepen wanneer ze een hooggeplaatst personage zien voorbijrijden.

— Eviva el Gobernador !... Eviva ! (2)

Sombrero s werden de lucht ingegooid (3).

De gouverneur reed langzaam voorbij, in zijn open rijtuig.

---

(1) Puntas del diablo : horens van de duivel.

(2) Leve de Gouverneur.

(3) Sombrero : hoed met brede randen.

De stoet ging het park van het paleis binnen. De menigte verbrak de versperring van de soldaten en stormde naar de hekken, die gesloten waren geworden. Een weinig later verscheen de gouverneur op het breed balkon van het wit paleis en dan verdubbelde het geschreeuw :

— Eviva el Gobernador ! Eviva !...

Plots keelde een stem :

— Rechtvaardigheid voor het volk !

De gouverneur hief de hand op. Er viel een stilte in. Luis Corrida sprak :

— Hidalgos, senors, senoritas, en u peones, luistert naar wat ik u te zeggen heb (1).

De stilte werd indrukwekkend. Luis Corrida hernam :

— Zoals u weet, werd ik aangeduid als gouverneur voor de staat Hermosillo. Alvorens naar hier te komen, heb ik de gelegenheid gehad de zaken van deze stad te bestuderen en voornamelijk die welke u rechtstreeks aanbelangen. Ik heb zo kunnen vaststellen dat mijn voorganger niet altijd uw belangen behartigd heeft, noch die van de centrale regering van Mexico. Er is middel om de uitgaven te verminderen, zonder gelijk wie, noch de voorspoed van dit land te schaden. Die vermindering van de uitgaven zal toestaan een aanzienlijke verlaging van de belastingen toe te passen. Ik kan u zeggen, van heden af, dat ik voornemens ben onmiddellijk die belastingen voor de helft te verminderen !

Hij zweeg. Even heerste er als een soort grenzeloze verbazing onder het volk. En dan brak een dolle opwinding los :

— Eviva Luis Corrida, nuestro padre ! (2).

Luis Corrida hief weer de hand op. Onmiddellijk werd het stil. De nieuwe gouverneur hernam :

---

(1) Hidalgo : spaans woord, samentrekking van « hijo de algo » wat betekent : « zoon van iets ». Titel die men aan de Spaanse en Mexicaanse edelen geeft. Senors : heren ; senoritas : dames ; peones : boeren.

(2) Leve Luis Corrida, onze vader.

— Ik zal de belastingen dus doen verminderen. Ik heb vertrouwen in u. Ik ken uw gevoel van dankbaarheid. Ik weet dat ik op u zal kunnen rekenen om de wet te doen eerbiedigen, evenals het leven en het eigendom van eenieder.

Een ander gehuil van vreugde onthaalde die woorden. De gouverneur groette een laatste maal met de hand en trok zich in zijn appartementen terug.

Het volk ging langzaam uiteen en besprak de rechtvaardige houding van de nieuwe gouverneur. 's Avonds feestte het volk de komst van Luis Corrida. Tot laat in de nacht weerklonk in de stad gezang en muziek. Sinds lang waren de mensen van Arispe niet meer zo gelukkig geweest...

II

DE BEZOEKER

Luis Corrida hield woord.

Sinds een maand dat hij aan het bewind was, had hij de belastingen voor de helft doen verminderen.

Luis Corrida had een goed hart, maar hij was een zwakkeling. Nochtans gevoelde hij een grote vreugde alleen in de straten van Arispe te gaan wandelen en de mensen hem eerbiedig en glimlachend te zien groeten. Om de waarheid te zeggen, was het in feite niet door een gevoel van rechtvaardigheid dat Luis Corrida de belastingen verminderd had. Neen, hij had het alleen gedaan omdat hij het zeer aangenaam vond, de mensen hem dankbaarheid en eerbied te zien betuigen.

Die avond zat Luis Corrida in zijn bureau, wanneer een lakei hem kwam melden dat een man hem verlangde te spreken.

— Wie is hij ? vroeg de gouverneur.

— Die Senor heeft zich niet willen noemen. Hij beweert dat uw Excellentie hem sinds lang kent en dat u verheugd zal zijn hem te zien.

Geïntrigeerd zei Luis Corrida tot de lakei :

— Laat die man binnen...

De knecht ging buiten. Luis zat nog steeds achter zijn bu-

reau en keek strak naar de deur. Deze draaide langzaam open en een man kwam binnen. Hij sloot de deur en keerde zich naar Corrida met een spottende glimlach op de lippen. De gouverneur had zich opgericht en staarde strak en met verbazing naar de bezoeker. Eindelijk gromde hij :

— Sancho Villera !

— Ja, ik ben het inderdaad, grinnikte de andere.

Hij schoof een stoel bij het bureau en ging zitten. Hij haalde een sigaar uit zijn zak en stak die aan. Luis Corrida had zich langzaam in zijn zetel neergelaten. Hij herhaalde :

— Sancho Villera !

De andere blies de rook van zijn sigaar naar de zoldering en glimlachte :

— Ik herhaal het je, ik ben het wel ! Ik begrijp jouw... hum... grote vreugde mij terug te zien.

De handen van de gouverneur beefden.

— Ik zeg wel, de grote vreugde, vervolgde Sancho.

Hij lachte spottend :

— Men vergeet geen kameraad zoals ik er een voor jou geweest ben, Corrida.

— Wat ben jij hier komen doen, Sancho ?

— Jouw fortuin delen, caramba !

— Mijn... Mijn goede fortuin ?... Ik begrijp je niet.

— Dat kan ik aannemen... Beken, Corrida, dat je steeds heel wat tijd nodig gehad hebt om iets te begrijpen. Indien ik er niet geweest was, zou men nu niet meer over je spreken. Je zou aan je einde gekomen zijn met twaalf kogels in de huid. Beken ook, sangre della Madona, dat het geen benijdenswaardig einde is. In het leven moet men altijd zekere waarheden kunnen aannemen.

Luis Corrida werd ongerust. Sancho vervolgde :

— Onnodig mij vragen te stellen. Ik heb mijn kleine redevoering voorbereid. Ziehier dus. Ik heb vernomen dat jij tot gouverneur van de staat Hermosillo benoemd bent geworden. Onmiddellijk heb ik bij mijzelf gedacht : « Die arme Corrida zal het zonder mijn hulp niet kunnen klaarspelen ». Si, caramba, dat heb ik gedacht ! Dan heb ik mij de goede,

trouwe vriendschap herinnerd, die er steeds tussen ons geweest is, en ik ben gekomen om jou te helpen, Corrida. Ik was dat wel verschuldigd aan een amigo als jij, per Bacco !

— Mij helpen ? stamelde Corrida.

Dan herwon hij zijn koelbloedigheid :

— Ik heb niemands hulp nodig. Ik kan mijn taak heel goed alleen waarnemen. Ik wil rechtvaardigheid doen heersen in deze staat. Ik ben begonnen met de belastingen voor de helft te verminderen.

— Dat is waarlijk een geniaal idee, glimlachte Villera. Eerst de belastingen verminderen en dit om het vertrouwen van het volk te winnen. Daarna diezelfde belastingen weer geleidelijk opvoeren tot het dubbel van de eerst toegepaste vermindering. Corpo del diablo ! Ik wist niet dat jij zo slim was.

Corrida gromde :

— Jij vergist je, Villera. Ik heb fouten begaan in mijn leven, dat weet ik. Ik wil die weer goedmaken door rechtvaardig te zijn. Ook, in de plaats van de belastingen weer te verhogen, zoals jij het schijnt te geloven, ben ik reeds bezig een plan te bestuderen waarvan de uitvoering mij zal toelaten ze nog meer te verminderen.

Sancho Villera ging met de ellebogen op het bureau leunen en keek strak naar Luis Corrida. Hij gromde :

— Infierno ! (1) Ben je dan waarlijk stompzinnig ?

Luis Corrida fronste de wenkbrauwen en sprak :

— Sancho, ik ga jou de gastvrijheid geven tot morgen. Daarna zal jij verdwijnen.

— Onmogelijk, zei de andere achteloos.

— Hein ?...

— Ik zeg dat het onmogelijk is dat ik dat is verdwijn, vermits ik gekomen ben om jouw goede fortuin te delen, ik bedoel onze fortuin van beide te verzekeren.

— Wat voer jij in het schild ?

— Ik zal jou dat onmiddellijk verklaren. Daarbij, het is eenvoudig. Een goed gouverneur moet een luitenant, een soort

(1) Infierno : hel.

rechterarm hebben. Die luitenant krijgt dan het bevel over de regeringstroepen die onder het gezag van de gouverneur staan. Die luitenant heeft als opdracht de weerspannigen tot reden te brengen, die zouden weigeren hun belastingen te betalen. De centrale regering vraagt jou jaarlijks een zekere som te innen voor haar rekening. De belastingen die jij zo mild verminderd hebt zullen weer verhoogd worden en wel boven het peil waarop ze vroeger stonden. Je ziet al welke enorme sommen wij onder ons zouden kunnen verdelen op het einde van het jaar. Bekommer je nu vooral niet om een geschikte luitenant te zoeken. Die heb ik gevonden.

— Wie ? vroeg Corrida met hese stem.

De andere keek hem vlak in de ogen en antwoordde :

— Ik.

— Onmogelijk ! riep Corrida terwijl hij rechtstond. Daarbij ik heb jou reeds gezegd dat ik rechtvaardigheid wil doen heersen in de staat van Hermosillo.

Villera grinnikte :

— Goed. In dat geval ga ik jou een geschiedenis vertellen.

III

HET SPOOK VAN HET VERLEDEN

Sancho Villera verzamelde even zijn gedachten en zei dan :

— Als ik een goed geheugen heb, gebeurde de geschiedenis die ik jou wil vertellen op een kerstmisavond.

Corrida verbleekte en gromde :

— Zwijg, ellendeling !

Maar de andere vervolgde onverstoorbaar :

— Twee arme stakkerds kwamen uit het noorden terug. Ze hadden geen cent en zeker niets meer om te eten. In feite stierven ze van honger en dorst.

Corrida was vaalbleek geworden en zijn handen beefden. Maar Sancho Villera deed net of hij het niet merkte en hernam :

— Het is toch eigenaardig dat er op de wereld steeds lui

zijn die te veel en anderen die te weinig hebben. Maar ik ga verder met mijn geschiedenis. Caramba, het is een mooie geschiedenis !

Luis Corrida schuimbekte :

— Zwijg of...

Hij had een revolver getrokken en richtte die op de borst van Sancho Villera. Deze laatste keek hem vlak in de ogen, maar verroerde niet. Hij knikte :

— Jij bent altijd een zwakkeling geweest, Corrida. In jouw plaats had ik reeds geschoten.

— Duivel !... Duivel !... riep Corrida met wanhopige stem, terwijl hij zijn revolver terug in de lade legde.

Het zweet parelde op zijn voorhoofd. Sancho Villera vervolgde :

— Zoals ik het jou zei, was het op een kerstmisavond. Er was overal feest, te San Juan. De haciendas waren hel verlicht. Overal werd er gegeten en gedronken. En de twee arme stakkerds in kwestie hadden honger.

Hij zweeg om zijn sigaar aan te steken. Hij blies de rook naar de zoldering en hernam zijn verhaal, dat Corrida met een grote angst scheen te vervullen.

— De twee arme kerels in kwestie naderden San Juan, wanneer ze een rijke haciendero ontwaarden die in moeilijkheden verkeerde (1).

De ellendeling liet een afschuwelijke lach horen :

— Wanneer ik zeg dat hij in moeilijkheden verkeerde, dan bedoel ik daarmee dat hij te veel gedronken had. Na elke stap rolde hij in het slijk en richtte zich weer op om verder weer neer te storten. En dan, daar de twee arme stakkerds in kwestie een... goed hart hadden, besloten ze hem te helpen. Ze naderden dus de man en ondersteunden hem. Caramba, je weet, Luis, hoezeer dronkaards praatziek zijn. Het duurde niet lang

---

(1) haciendero : eigenaar van een hacienda. De hacienda is in de landen van Zuid-Amerika een grote woning, omringd door schuren, stallen, enz. In feite is het de ranch der Mexicanen en Argentijnen.

of de kerel had aan de twee arme stakkerds verteld dat hij feestte bij een vriend, maar dat hij het inzicht koesterde die nacht niet in zijn huis door te brengen, was hij even naar de hacienda gegaan om er zijn juwelen en zijn geld te gaan halen. Hij vond het veiliger dat zijn fortuin in de woning van zijn vriend was, terwijl hij danste en dronk.

Corrida gromde :

— Waarom over dat alles spreken, Sancho ? Ik probeerde te vergeten.

— Wat wil je, zuchtte de andere. Er zijn dingen die men zo moeilijk vergeten kan. Maar ik ga verder. De man was dus zijn juwelen en zijn goudstukken gaan halen. Inderdaad, hij droeg een kleine tas. Daarbij zaten zijn zakken boordevol met geld. En dat was genoeg om de twee arme vrienden te verleiden, waarover ik jou sprak. Een onder hen hield zich met de haciendero bezig en sloeg hem neer.

— Jij, Villera.

— Si, amigo. Ik tastte hem af en nam de bankbriefjes uit zijn zak. Ik greep ook de tas. En was het toen niet, op dat ogenblik, dat die schurk van een haciendero, die te rijk was dan wanneer wij te arm waren, weer bijkwam ? En wat deed die kerel om ons te danken voor onze hulp ? grinnikte de ellendige Sancho.

Daar Corrida vaalbleek werd en geen woord sprak, hernam de bandiet :

— Hij trok zijn revolver, sangre della Madona. Hij richtte die op mij. En dan, merkende dat zijn vriend in doodsgevaar verkeerde, aarzelde de andere arme stakkerd niet. Hij greep zijn eigen wapen en schoot. Infierno ! De kogel drong in het voorhoofd van de haciendero, die op slag gedood werd.

Vallero zweeg even en grijnsde dan :

— Jammer, die arme stakkerd was jij, Corrida.

De gouverneur gromde :

— Het is waar, ik heb die man gedood. Ik wilde hem alleen maar verwonden, doch ik had niet goed gemikt. Die misdaad is de wroeging van mijn leven. Waarom mij die herinneren, Sancho ?

— Wacht, zei de andere, mijn geschiedenis is nog niet uit. Ik ga dus verder. Wat zou een dode doen met al die rijkdom? Dat vroegen de twee arme stakkerds zich ook af, ik bedoel jij en ik. Wij hebben dan de bankbriefjes, het goud en de juwelen genomen ; wij hebben die eerlijk verdeeld. En dan zijn wij elk onze kant uitgegaan. Nu moet ik jou dit zeggen : als het waar is dat jij een zwakkeling bent en geen grote besluiten nemen kan, dan moet ik bekennen dat ik, van mijn kant, geen geld op zak kan houden. Ik heb dan ook alles verteerd. Ik heb voor geld gespeeld en verloren. Ik heb geen cent meer. Daar ik dan vernomen had dat jij tot gouverneur benoemd was geworden, ben ik jou komen opzoeken.

Sancho Villera stond recht en gromde deze maal :

— Ik ben gekomen om jou dit te zeggen, Corrida : jij zal mij gehoorzamen of ik klaag jou aan als moordenaar van de haciendero Felipe Mariano. Wel ? Je mag kiezen.

Corrida was bleek als de dood geworden. Zijn hand strekte zich naar zijn revolver uit, maar Vallera zei vlug :

— Ik zal jou geen tweede maal jouw wapen laten grijpen, Luis. Je weet dat ik een beter schutter ben dan jij. Vooruit, neem een besluit.

— Ellendige hond ! gromde de gouverneur.

— Jouw beledigingen laten mij koud. Je bent in mijn macht. Als je weigert mij te gehoorzamen, dan klaag ik je aan en je krijgt twaalf kogels in de huid, caramba !... Wel ?

Hij keek Corrida vlak in de ogen. De gouverneur boog het hoofd. Hij was overwonnen.

Villera glimlachte voldaan :

— Goed zo ! Nu herken ik jou weer ! Je zal zien, we zullen prachtige zaken doen met ons beiden. Maar ga zitten. Je kan wel denken dat ik reeds een plannetje opgevat heb. En dat ga ik jou verklaren. In deze zaak moet verstandig te werk gegaan worden...

Corrida liet zich terug in zijn zetel neer...

* * *

IV

EL BUITRE AMERICANO (1).

Villera hernam :

— Om te beginnen moeten de belastingen dus verhoogd worden, vermits zij onze bron van winst zijn.

— Maar wat zal het volk zeggen ?

— Wanneer ik jouw luitenant zal zijn, dan zal het volk niet veel meer te zeggen hebben, per la Madona ! Ik gelast mij er wel mee ze te doen zwijgen. Jouw soldaten, ik bedoel mijn soldaten, zullen oprukken tegen de Indios en de peones, indien ze op het idee kwamen de belastingen niet te willen betalen.

— Er zijn de edelen, gromde Corrida.

— Ik weet het, zei Villera. Er zijn rijke hacienderos, die allen edelen zijn. Die moeten wij ontzien, ik bedoel dat we die op een speciale manier moeten behandelen. Hum, ik heb daar de nodige man voor.

— Hoe bedoel jij ?

— Caramba ! Wij kunnen onze soldaten niet op die rijke hacienderos afsturen, want dan lopen wij gevaar een kleine revolutie te verwekken ; dat moeten wij vermijden. Ook zal ik een zekere kerel er mee gelasten de hacienderos uit de weg te ruimen, die het ons te moeilijk zouden willen maken.

— Heb jij die man ? vroeg Luis Corrida.

— Ja. Hij heet El buitre Americano.

— Wat ? Die verschrikkelijke Amerikaanse bandiet ?

— Si, amigo.

— Weet jij dan waar hem te vinden ?

— Hij is op dit ogenblik te Arispe.

— Ik zie dat jij alles voorzien hebt, grinnikte Corrida.

— Ja, glimlachte Sancho Villera. Ik heb mijn voorzorgen genomen. Indien jij het nu in je hoofd gehaald had mijn medewerking te weigeren en mij in een van jouw gevangenissen

---

(1) De Amerikaanse gier.

te laten gooien, dan zou El buitre Americano mij daaruit gehaald hebben, na jou enige kogels in de karkas gestuurd te hebben. Je ziet wel dat ik voorzichtig ben.

Luis Corrida grommelde :

— Ik zou je kunnen doen aanhouden en laten fusilleren. Ik zou mijn troepen hebben om mij tegen die afschuwelijke bandiet te beschermen.

Sancho lachte even. Hij grinnikte :

— Een ogenblik ! Jij hebt soldaten, dat is waar. Maar dat zijn mannen die betaald worden om te vechten. Die vechten dus zonder grote overtuiging. Ze zijn ondernemend tegenover de Indios en de peones, die zonder verdediging zijn. Maar weet dat El buitre Americano aan het hoofd staat van een talrijke bende, allen Amerikanen, en dat elk van zijn mannen wel tien van jouw soldaten waard is. Dus, verhoopt vooral niets langs die kant.

— Het is goed, gromde Corrida. Ik kan jou alleen maar gehoorzamen. Maar wee jou indien ik er ooit in geluk mij uit jouw greep te bevrijden.

Sancho trok de schouders op.

— Ik verwachtte mij min of meer aan zulke bedreiging. Je zal mij tot jouw rechterarm benoemen, met de graad van kapitein. Sangre della Madona ! Kapitein Villera ! Dat klinkt goed, infierno ! En eens dat ik aan het hoofd zal staan van jouw troepen, zullen ze mij alleen nog gehoorzamen.

Hij boog naar de gouverneur en voegde toe :

— Nu, Corrida, een goede raad. Indien jij aan het leven houdt, probeer dan nooit een smerige streek uit te halen.

Voorgoed overwonnen, boog de gouverneur het hoofd. Villera stond recht en sprak :

— Het is dus afgesproken. Ik ga El buitre Americano opzoeken. Waarschijnlijk kom ik later terug. Doe het nodige om een kamer voor mij in orde te laten brengen.

— Goed, murmelde Corrida.

Sancho Villera wierp hem een laatste spottende blik toe en ging heen. Een weinig later verliet hij het paleis.

— Caramba ! Wat een lammeling, die Luis Corrida ! Ge-

lukkig voor mij. Gaan wij die Americano opzoeken.

Hij begaf zich naar een volksbuurt van de stad en duwde daar de deur open van een beruchte posada. Hij bleef op de drempel staan en zijn doordringende blik ging door de zaal. Hij glimlachte voldaan wanneer hij vijf mannen, gekleed als cow-boys, heel achteraan in de zaal rond een tafel zag zitten.

Sancho sloot de deur. Hij naderde de Amerikanen. Hij bleef bij hen staan en grinnikte :

— Buenas noches (1).

Een der mannen, een enorme kerel met beestachtig gelaat, brulde :

— Good evening, the devil ! Wij werden ongeduldig. Wel, is de zaak geklonken ?

Villera nam plaats aan de tafel van de schurken. Hij grommelde :

— Si, amigos, maar het ging niet zonder moeite. Ik zal jullie nu niet vertellen over het gesprek dat ik had met mijn amigo, Luis Corrida, gouverneur van Hermosillo. Weet dat alles voor mekaar is en dat jullie je hoofdkwartier kunnen vestigen in de verlaten hacienda, aan de voet van de berg.

— Good, damned !

Sancho lachte :

— Corrida vreest El buitre Americano.

De grote deugniet sloeg zijn enorme vuist op de tafel en loeide :

— Ik heb jou al gezegd dat ik die vastenavondnaam niet wil horen, by June ! Noem mij Big Bill en niet anders !

— Bueno, Big Bill !

— En nu de voorwaarden...

— Die welke ik jullie reeds gezegd heb : vijfhonderd goudstukken per maand voor jou en honderd voor elk van jouw mannen.

De bandieten openden enorme ogen :

— The devil !... Damned !... Wie moeten wij naar de andere wereld sturen ?

---

(1) Buenas noches : Goedenacht.

Big Bill, de hoofdman van de bende, gromde tot zijn medeplichtigen :

— Kalmpjes aan, schaapjes, en vooral dat er geen onder jullie het in zijn hoofd krijgt iets buiten mijn bevelen te doen ! Hell ! De eerste die het ongeluk heeft blijk te geven van een overdreven ijver, doorboor ik de body, damned !

De andere bandieten hielden zich koest. Dan, tot Villera :

— O.K., dus ! Welk is onze job ?

— De lui die ik jullie zal aanduiden naar de andere wereld zenden. Ik moet eraan toevoegen dat de zaak steeds zal gebeuren bij de mensen zelf, ik bedoel in hun huis. Het zullen hidalgos zijn.

Big Bill wreef in zijn handen :

— The devil ! Lui die geld hebben !

Maar dan vroeg hij plots wantrouwend :

— Hum ! Ik veronderstel dat jij je aandeel van de buit zult moeten hebben, die wij in die haciendas zullen maken ?

— Neen, lachte Sancho Villera, dat mogen jullie op de koop toe behouden.

— En dat is maar goed ook, hell and devil ! loeide de andere. Dan is all O.K. ! Wij gaan nu naar de verlaten hacienda, aan de voet van de berg. Hell ! De meubilering is er, heb ik gemerkt, maar de voorraad ?

Sancho Villera haalde een twintigtal goudstukken uit zijn zak en gooide die op tafel :

— Ziehier om datgene te kopen wat jullie nodig hebben. Caramba, daarmee kunnen jullie een smulpartij houden, kerels!

Big Bill kreeg er de tranen van in de ogen. Hij gromde :

— Je bent een ware fellow, Villera. Je mag ervan verzekerd zijn dat degenen die jij ons aanduiden zal, netjes naar de andere wereld zullen gestuurd worden, hell and devil ! Come on, boys. Gaan wij bezit van onze home nemen.

De afschuwelijke bandieten richtten zich op en verlieten de posada.

Sancho Villera keek ze na met een wrede glimlach op de lippen. Hij murmelde :

— Per la Madona, ik geloof dat mijn zaken uitstekend gaan.

Hij betaalde wat de bandieten verbruikt hadden en stond op zijn beurt recht. Hij verliet de posada...

V

EERSTE OPSCHUDDING

Die dag geloofden de mensen van Arispe dat ze gedroomd hadden. In heel de stad vergaderden de inwoners zich met kleine groepjes voor de berichten die op de muren aangebracht waren geworden. De verbluffing verlamde eerst de tongen, die echter weldra loskwamen.

— Caramba, wat is dat voor een komedie ?

— Sangre della Madona !... Zie ik dan scheel ?

— Infierno ! Ik kan lezen, zou ik denken !

— Corpo del diablo ! Men heeft ons voor de gek gehouden !

— Per Bacco ! Wij zullen ons niet laten doen !

Dit gebeurde in een groep mensen die als uilskuikens voor een aanplakbrief stonden, op de marktplaats. Er waren onder hen enkele hacienderos, peones en ook Indios pueblos (1).

De groep werd groter en groter. Er werd druk gepraat. Alle mensen waren de prooi van een dolle razernij, nu ze er zich rekenschap van gaven dat men hen gefopt had.

— Die gouverneur is een ellendeling !

— Si, caramba ! Hij heeft ons voor de gek gehouden !

— Hij beweert eerst de belastingen te willen verminderen. Hij doet het ook, per Bacco, en vervolgens verhoogt hij ze dubbel.

— Wij zullen ons niet laten doen !

De opstand gromde. Dan klom een priester, padre Felipe, op de trap van het monument dat midden op het marktplein stond. Hij hief de armen op en riep :

— Luistert, mijn zonen !

---

(1) Indios pueblos : beschaafde Indianen in tegenstelling met Indios bravos, wat wilde Indianen betekent.

Allen zwegen. De priester sprak :

— Ik begrijp uw gramschap. Ik kan u de plotse verandering in de houding van de gouverneur verklaren.

— O ja ? riep een vrouw. Spreek, Padre !

— Wel, hij heeft als aanvoerder over zijn troepen een zekere Sancho Villera benoemd, een man die niet van bij ons is. Die ellendeling oefent een overwegende invloed op de gouverneur uit. Ik zal deze laatste gaan opzoeken en hem smeken die man door te sturen, zo niet vrees ik dat het bloed zal vloeien.

— Caramba, vloekte een der aanwezige peones, liever sterf ik dan te betalen. Ik wil mijn vrouw en kinderen niet van honger laten omkomen.

Op dat ogenblik keken allen om. Soldaten kwamen te paard aangereden. Voorop draafde een officier. Ze hadden allen de sabel in de hand.

— Ziedaar die afschuwelijke Villera ! gromde de priester. Blijft kalm, amigos !

Maar op het bevel van Villera wierpen de soldaten zich op het volk, roepende :

— Doorlopen, caramba !

Ze sloegen de ongelukkigen met hun sabels. Het bloed vloeide. Enkele peones en vooral de aanwezige hidalgos, rukten de soldaten van hun paarden. Het werd een verschrikkelijk gevecht. De menigte was dol van razernij en wierp zich op de soldaten, die op de grond lagen.

Sancho Villera keelde :

— Vuren, per la Madona !

Schoten weerklonken. De mensen vluchtten en lieten enkelen onder de hunnen dood of gewond achter.

Sancho Villera schaterde het uit en gromde :

— Ziedaar hoe die honden moeten behandeld worden !

Op dat ogenblik richtte een jonge priester zich voor hem op :

— Ellendeling ! gromde padre Felipe. De hemel zal jou rekenschap vragen voor de misdaad die jij komt te begaan.

En de priester toonde de lijken die rondom hem op de grond lagen.

— Dat bloed roept om wraak ! God zal je straffen !

Villera schuimbekte van woede. Hij hield zijn rijzweep in de hand, hief die op en sloeg de jonge priester in het gelaat. Padre Felipe verroerde niet. Hij scheen de pijn niet te voelen van de striem op zijn wang. Hij keek zijn beul vlak in de ogen.

Sancho liet een gegrom van razernij horen en wendde de teugels. Hij vertrok, gevolgd door zijn soldaten die zes van hun makkers meenamen, welke als slachtoffers van de woede van het volk gevallen waren.

Padre Felipe stapte langzaam naar het kleine kerkje, ging er binnen en knielde voor het altaar. Stille tranen gleden over zijn wangen, tot in de wonde die de rijzweep van de ellendeling hem toegebracht had...

En de priester bad...

* * *

... ...

W E L D R A
zal jullie doen als ik : een KANGOEROE op zak hebben.
Wie ik ben ? Dat vertel ik in volgende nummers, maar wij worden beslist beste vrienden. Jullie vinden mij nu al aardig, maar wanneer jullie mij goed zult kennen, dan vinden jullie mij gewoon fantastisch !

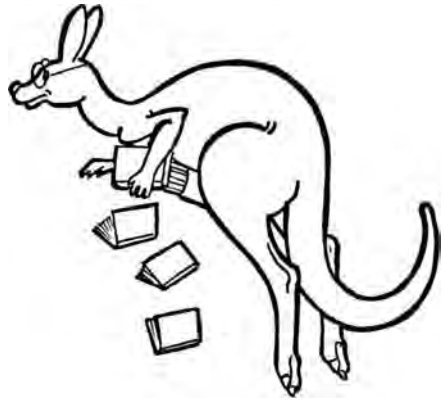

VI

EEN AFSCHUWELIJKE BANDIET

Sancho Villera zat in het bureau dat Corrida tot zijn beschikking had moeten stellen, in zijn eigen paleis.

De gouverneur kwam binnen. Sancho hief het hoofd op en glimlachte :

— Buenos dias, amigo. De zaken gaan goed.

Corrida gromde :

— De zaken gaan goed, zeg jij. Je bent bezig met een opstand te verwekken. Drie van onze mannen zijn dood, maar vijftien peones werden getroffen door de kogels van jouw moordenaars, Villera.

De andere grijnsde :

— Moordenaars ? Dienaars van de orde, puntas del diablo ! En dan nog, spreken wij niet over moordenaars, zonder het te hebben over de man die de ongelukkige haciendero Felipe Mariano met een kogel in het hoofd vermoordde ! Ik geloof dat het op een kerstmisavond gebeurde, caramba !

Corrida schuimbekte :

— Jij houdt mij met die misdaad, ellendeling, dan wanneer jij weet dat ik die moord pleegde om jouw leven te redden.

Sancho maakte een groot gebaar met de hand en hernam dan :

— Maar laten wij dat en spreken wij liever over onze zaken. Gisteren dus, hebben wij het volk getemd. Dat is nog niet zo slecht. Hum ! Ik heb mijn inlichtingsdienst en het schijnt dat een zekere haciendero, de genaamde Calderon, het inzicht koestert zich aan het hoofd te stellen van het volk, om een opstand uit te lokken. Ik houd niet van dat soort initiatief. Ik heb dan ook Big Bill en zijn bende naar de hacienda van Calderon gestuurd. Ik wacht nu op het rapport van een van mijn mannen.

Op dat ogenblik kwam een bandiet binnen :

— Senor, wij zijn naar de hacienda van Calderon geweest.

— Zo, zo, grinnikte Villera. En dan ?

De bandiet grijnsde :

— Stel u voor, Senor, dat Calderon zeer ziek was, evenals de leden van zijn familie en zijn dienaren.

— Alle duivels, schaterde de afschuwelijke bandiet het uit.

— Si, senor, allen. Ik geloof dat ze vergiftigde paddestoelen gegeten hadden. In elk geval zijn ze allen dood.

De gemene moordenaar zette een droevige tronie op :

— Beken dat het erg is, Senor Capitan.

Villera liet een luide lach horen :

— Ik houd van geestige jongens ! Hier, amigo !

Hij wierp een beurs op de tafel. De bandiet greep die en zei:

— Niets meer tot uw bevelen ?

— No, amigo.

De schurk keerde zich naar de deur. Maar plots bleef hij staan, keerde zich weer om en zei :

— Wanneer wij terugkwamen, hebben wij gemerkt dat er feest is op de hacienda van Don Cesar.

Villera schrok op :

— Spreek jij over Don Cesar Zamora ?

— Si senor. Wij zijn genaderd, alleen maar om te kijken. Zo hebben wij gezien dat het een verlovingsfeest is. Ja, die van de mooie Dolores, de dochter van Don Cesar, met Don Juan de Cabello.

Villera werd vaalbleek. Hij sloeg de vuist op de tafel en brulde :

— Zeg aan Big Bill dat ik hem onmiddellijk nodig heb.

— Si, Senor.

De bandiet ging heen. Sancho Villera stond recht. Luis Corrida vroeg :

— Welke laagheid ga jij nu weer uithalen ?

— Geen enkele, gromde de andere. Deze maal handel ik voor eigen rekening.

Hij deed zijn gordel om en grinnikte :

— Je mag het wel weten, vermits je mijn amigo bent. Ik houd van Dolores, de dochter van Don Cesar. Ik ben deze laatste de hand van zijn meisje gaan vragen. Hij heeft me de deur laten uitgooien. Maar ik bekom steeds wat ik verlang. Je

begrijpt dat ik aanwezig wil zijn op het verlovingsfeest van de vrouw die ik liefheb. Big Bill en zijn amigos zullen mij vergezellen. Er zal gelachen worden !

En terwijl hij het uitschaterde, ging Villera buiten. Luis Corrida volgde hem met een blik vol dodelijke haat...

VII

TRAGISCHE VERLOVING

Heel de grote witte hacienda van Don Cesar was verlicht. Ze gonsde als een bijenkorf. Er waren veel genodigden op het verlovingsfeest van de mooie Dolores met de zwierige Don Juan Cabello, de zoon van een rijke haciendero uit de omgeving.

Men had de hele avond gedanst. Het was warm. Dolores en Juan vluchtten uit de zaal waar bal gehouden werd en gingen in de schaduw van een cypres zitten, in de mooie tuin van de hacienda.

Het jonge meisje, een prachtig schepsel, bewoog een waaier uit kantwerk voor haar lief gelaat. Ze zei :

— Ik smelt letterlijk, Juan mio.

— Cara mia, ik stikte in die zaal.

Hij nam haar hand :

— En dan, ik wilde alleen met jou zijn. Ik heb jou zoveel te zeggen.

Ze lachte plagend :

— Weldra zullen wij getrouwd zijn en dan krijg jij al de tijd om mij te zeggen al wat je wil.

Juan wilde antwoorden, wanneer de twee verloofden zich met een ruk oprichtten. Een dertigtal gedaanten sprongen over de muur van de tuin en liepen naar de open balkondeuren van de hacienda.

— Hein ? gromde Juan.

Dolores verbleekte :

— Bandidos ! Het zijn de bandidos !

Plots weerklonk een hevig revolvervuur en gehuil steeg in de zaal op, waaruit enkele vrouwen vluchtten.

De twee verloofden waren als aan de grond gespijkerd door de verbazing. Een man kwam wankelend naar hen toe. Hij viel neer aan hun voeten en murmelde :

— Dood !... Ze zijn allen dood !... Het zijn Villera en El buitre Americano.

— Sancho Villera, stamelde Dolores, die vaalbleek werd. De bandiet neemt wraak !

— Infierno ! gromde Juan.

Hij boog naar de gewonde en nam zijn twee revolvers. Hij richtte zich op, net toen een tiental bandieten aankwamen. Sancho Villera voerde hen aan. Hij huilde :

— Daar zijn ze .... Schiet de man neer !

Tien schoten weerklonken. Een grote kreet steeg door de nacht en Dolores wankelde. Ze had zich voor haar verloofde geworpen. Ze murmelde :

— Juan, ik ben aan de schouder geraakt. Het zal niets zijn. Vluchten wij.

— Loop naar de stallen zo je daar de kracht nog toe hebt, fluisterde Juan. Ik zal die demonen ophouden. Ga hulp halen.

Dit zeggende vuurde hij zijn twee revolvers op de bandieten leeg, waarvan er vier in het zand beten. Reeds liep Dolores naar de stallen. Twee schurken wilden haar achtervolgen, maar Juan schoot nogmaals en de twee bandieten sloegen tegen de grond.

— Caramba ! vloekte Villera.

Hij ledigde zijn wapen op Juan. De ongelukkige jongeman wankelde. Hij kreeg nog de tijd om te schieten. Hij miste Villera, maar raakte twee andere bandieten. Dan sloeg hij neer.

Villera echter, liep naar de stallen. Maar hij kwam te laat. Niettegenstaande de pijn van haar verwonding, was Dolores erin gelukt haar beste paard uit de stal te halen en erop te klimmen. Ze verliet in galop de hacienda, waar het afschuwelijk drama zich afgespeeld had.

Ze rende door de vlakte. Het was nacht. In de verte hoorde ze de galop van verscheidene paarden. De bandieten achtervolgden haar. Indien zij hen maar kon ontsnappen !

Ze kwam in het bos. Plots richtte een ruiter zich voor haar op. Dolores herkende hem onmiddellijk :

— Padre !... Padre Felipe !...

— Dolores !...

In het licht der maan zag hij de rode vlek op haar wit corsage :

— Mi hija !... (1) U is gewond ?

— De bandidos hebben onze hacienda aangevallen, kreunde zij. Villera voerde hen aan... Luister... Ze volgen mij...

De padre hielp haar van het paard. Dan sloeg hij het dier met zijn zweep. Het beest vertrok weer in galop. Dan hielp hij Dolores op zijn eigen rijdier en leidde het achter dichte struiken, murmelend :

— Laten wij hopen dat zij uw paard zullen achtervolgen, mi hija. Betrouwen wij op God.

Ze hielden zich koest.

Weldra stormde de groep bandieten voorbij. Sancho Villera galoppeerde op kop.

— Ze zijn weg, zei de padre.

— Wat ga ik doen ?... O, Padre, ze hebben zeker mijn vader en Juan gedood !

En Dolores begon te snikken. De priester sprak :

— Kom, my hija. Ik zal u met mij meenemen. Ik ging net bij de enige man die ons redden kan, ik bedoel bij Graaf Juan y Zaparès, de trouwe vriend van El Borrasca.

Dolores murmelde, met hoop :

— El Borrasca !... Si padre, hij alleen kan ons redden. Gaan wij. Gaan wij vlug !

De priester en het jonge meisje vertrokken in galop.

Het was over middernacht wanneer hij zijn rijdier inhield voor de grote poort van de rijke hacienda waar Juan y Za-

---

(1) Mi hija : mijn dochter.

parès woonde, de enige man die wist wie de geheimzinnige gemaskerde ruiter El Borrasca was (1).

De priester hoefde niet aan te kloppen. De deur draaide open en een Indiaan verscheen, met een revolver in de hand. Wanneer hij zag dat hij met een priester en een gewond meisje te doen had, ging hij op zij en sprak :

— Komt binnen, Padre en Senorita. Ik ga mijn meester verwittigen.

Enkele minuten later kwam een jonge Mexikaanse edelman en een enorme kerel, een Amerikaan van een vijftigtal jaren, de padre en Dolores in het salon vervoegen.

Wanneer hij Dolores gewond zag, riep Juan y Zaparès :

— Maria ! Maria !... Warm water !

Een dienstbode kwam binnen en nam Dolores mee. Dan keerde de jonge graaf zich tot de priester die hij goed kende en vroeg :

— Wat gebeurt er, Padre ?

De Amerikaan bralde :

— Yes, hell and devil, wat gebeurt er ? By Jove, waar kan ik de schurken aantreffen, die op een vrouw schieten ? Met genoegen zal ik met zulke lafaarden afrekenen !

En dan sprak padre Felipe lange minuten. Wanneer hij zweeg, glimlachte Juan :

— Ziedaar wat genoegen zal doen aan onze vriend El Borrasca. Het is al een hele tijd dat hij niet meer over zich doen spreken heeft. Ik gelast mij ermee hem op de hoogte te stellen van de toestand te Arispe, Padre...

— Dank, graaf.

Maria, de dienstbode, kwam binnen :

— Het is niet erg, Senor graaf. De senorita had een kogel in de schouder, doch die was er niet diep ingedrongen. Ik heb hem kunnen verwijderen. Ik heb haar verzorgd. Ze slaapt nu.

— O.K., hell ! sakkerde de Amerikaan, die niemand anders

---

(1) El Borrasca betekent : de rukwind, de storm.

was dan Jim Orsley, de pleegvader van de jonge graaf en die meteen de trouwe gezel was van El Borrasca.

— En nu aan het werk, by June !...

VIII

EL BLANCO SOMBRERO

De mensen van Arispe konden weer herademen.

Padre Felipe had hen gezegd dat de bevrijding nabij was ; dat een man, door de hemel gestuurd, ging komen en dat zijn onoverwinbare arm de bozen treffen ging.

De lui begrepen niet goed wat de padre had willen zeggen, maar ze hadden vertrouwen. Nooit had padre Felipe hen tevergeefs iets beloofd. In afwachting, echter, heerste nog steeds terreur over Arispe.

Sancho Villera had als luitenant een bloeddorstige woesteling gekozen, een zekere Ramirez, een reus met rode haren en met ogen als die van een roofvogel. Voor een niet haalde hij zijn revolver te voorschijn en schoot hij gelijk wie neer die hem mishaagd had.

De mensen van Arispe voelden wel aan dat de gouverneur alleen nog maar een stroman was en dat in werkelijkheid Sancho Villera het gezag in handen had. Ze begrepen niet van welke aard de grote invloed was, die de bandiet op de gouverneur uitoefende, die men nooit meer zag.

De mannen van de schurken hadden bezit genomen van de posada's waar ze de meester waren, zoals overal trouwens.

Die avond bevonden een tiental soldaten en Ramirez zich in een posada van Arispe. Ze maakten er veel herrie. De grote Ramirez stond midden in de zaal. Hij was dronken. Hij bralde :

— Corpo del diablo ! Jullie gaan allen roepen : « Eviva Villera ! ».

Al de soldaten loeiden :

— Eviva Villera !

Enkele verbruikers hadden gedwongen het voorbeeld van

de soldaten gevolgd, maar een oude peone hield de lippen op mekaar geperst en wierp een blik vol haat op Ramirez. De woesteling merkte het. Hij stikte haast in een slok brandy die hij dronk. Hij zette ruw zijn glas op de schenkbank en stapte wankelend naar de ouderling, grommend :

— Caramba ! Heb jij je tong ingeslikt ?

De woesteling sloeg de vuist op de tafel. De beker van de oude rolde op de grond. De gemene bandiet keelde :

— Roep « Eviva Villera » of ik doorboor jou de karkas met enkele kogels !

De oude antwoordde steeds niet en daagde de bruut met de blik uit.

Ramirez beet zich op de lippen. Hij schuimbekte van razernij. Hij hief langzaam zijn enorme vuist boven de schedel van de grijsaard op. Maar voor hij die neerslagen kon, ging de deur van de posada open en een man kwam binnen. Allen, Ramirez inbegrepen, keken met verblufte ogen naar hem. De onbekende was gekleed als de Amerikaanse cowboys, maar hij droeg een witte sombrero en een masker verborg het bovenste gedeelte van zijn gelaat.

De onbekende was bij de deur blijven staan, die een andere Amerikaan, een indrukwekkende grote kerel, weer dichtdeed. De scherpe blik van de gemaskerde ging door de zaal en richtte zich op Ramirez, die daar steeds stond met de vuist opgeheven boven het hoofd van de arme oude peone.

De onbekende glimlachte verschrikkelijk. Hij gromde in het Spaans :

— Ik zou graag de naam kennen van de lafaard die een grijsaard bedreigt.

Meteen kon Ramirez weer spreken. Hij huilde, terwijl hij naar de onbekende stapte :

— Caramba ! Puntas del diablo ! Doe dat masker weg voor je gezicht, opdat men jouw apentronie kan zien, infierno !

De onbekende glimlachte maar steeds. Ramirez keek hem met open mond aan. En plots hief hij de vuist op, maar alvorens hij die kon neerslaan, vertrok de rechtervuist van de vreemdeling als de bliksem. Ramirez kreeg de slag op de kin.

Hij wankelde. Hij herkreeg zijn evenwicht en wierp zich vooruit, brullende :

— Ik verpletter jou, caramba !... Hierzo !...

Maar zijn vuist sloeg in het ijle. En alvorens hij weer zijn evenwicht herkrijgen kon, kreeg hij zulke swing te slikken dat hij half bewusteloos tegen de schenkbank van de posada vloog.

Kreten van geestdrift verhieven zich onder de aanwezige peones :

— Eviva el Blanco Sombrero !

Maar de oude peone had zich opgericht en keelde :

— Het is El Borrasca !

En dan steeg een oorverdovende kreet in de posada op. Een kreet die tot buiten de herberg weergalmde, boven de ingeslapen stad :

— El Borrasca !...

Ramirez was moeizaam rechtgestaan. Hij ging tegen de schenkbank leunen en kwam weer op adem. Zijn blik ging naar zijn mannen en hij wenkte hen met het hoofd. Een der bandieten trok stiekem zijn revolver, maar alvorens hij schieten kon, had de Amerikaan, die met zijn brede schouders tegen de deur leunde, zijn Colt getrokken en gevuurd. De bandiet liet een gehuil van pijn horen en viel op de knieën. De Amerikaan stak bedaard zijn revolver weer in de holster.

Dan sprak de gemaskerde man tot Ramirez :

— Bandiet ! Ga aan je meesters zeggen dat El Borrasca zich wat met de zaken van Arispe gaat moeien. Zeg hen dat ik hen vierentwintig uur tijd geef om de plaat te poetsen, zo niet sta ik niet meer voor hun leven in.

En niets was verschrikkelijker dan de glimlach, met dewelke de onbekende gemaskerde ruiter die woorden sprak.

De Amerikaan opende de deur. De onbekende sprong buiten gevolgd door zijn gezel. De deur sloeg achter hen dicht. Tientallen kogels vlogen er doorheen. Dronken van razernij hadden al de bandieten hun wapens gegrepen en schoten ze op de deur leeg.

Maar buiten weerklonk de galop van twee paarden...

IX

AFREKENING

Het nieuws van wat er voorgevallen was in de posada, verspreidde zich als een vuurtje door het kleine stadje, tot in het paleis van de gouverneur.

Overal werd de naam van de redder gemurmeld, geroepen.

— El Borrasca is hier !

— Santa Virgen, wij zijn gered ! (1)

— El Borrasca zal de bandieten vernietigen !

— Hij is de beschermer der armen !

— Hij is de schrik der bozen !...

— El Borrasca !... El Borrasca !...

Het was nacht. Twee ruiters hielden hun paarden in, vlak bij de omheining van het park van de gouverneur. Het waren El Borrasca en zijn onafscheidbare gezel, de Amerikaan, Jim Orsley. Deze laatste gromde :

— Hell and devil ! Wil jij je dan volstrekt in dat wespennest wagen, my boy ?

— Yes, antwoordde de ruiter met de blanco sombrero.

— O.K., by June ! Maar wee jouw body ! bromde de Amerikaan.

— Maak je niet ongerust om mij, glimlachte de onverschrokken held. Ze zijn niet sterk genoeg om het tegen ons te halen.

— Wel, ik blijf hier wachten. Geneer je vooral niet om mij te roepen om je een handje te komen toesteken, damned ! Het is lang geleden dat ik nog swings uitgedeeld heb. Uiteindelijk zouden mijn vuisten roesten, hell and devil !

— Ik zal jou zeker roepen, zei El Borrasca. Wel, ik ga.

Hij ging rechtstaan in het zadel en wipte op de muur. Hij verdween in de tuin. Hij liep tussen de bosjes naar een der verlichte ramen van het paleis. Toen hij dwars over een pad liep, richtte een soldaat zich voor hem op. De man bralde :

— Caramba. El Blanco...

---

(1) Santa Virgen : Heilige Maagd.

Meer kon hij niet zeggen. De verschrikkelijke vuist van onze held was met een ongehoorde kracht op zijn kin geploft. De man sloeg bewusteloos neer.

Onze held bleef onbeweeglijk staan en luisterde aandachtig. Maar hij hoorde niets dan gedempte stemmen. Men had de kreet van de soldaat zeker niet gehoord.

El Borrasca glimlachte voldaan en stapte naar de balkondeur van de kamer waaruit licht naar buiten scheen. Hij stelde vast dat die deur openstond. Hij naderde en de stemmen werden duidelijker. Hij wierp een blik binnen en luisterde. Hij had Luis Corrida, de gouverneur, en Sancho Villera, de afschuwelijke moordenaar, herkend :

Luis Corrida gromde :

— Daar moet een einde aan komen.

— Maar alles loopt als gesmeerd, per Bacco !

— Ja, dat meen jij, omdat onze koffers vol goud zitten. Maar jij vergeet de doden.

Villera lachte afschuwelijk :

— Doden hoeft men niet meer te vrezen.

Corrida keek hem strak aan en zei :

— Jij vergeet El Borrasca.

— El Borrasca ?

— Ja, de gemaskerde man ; de man met de blanco sombrero. Hij zal ons allen doden. Hij zal ons verjagen, zo hij ons niet doodt.

— Corpo del diablo ! tierde Villera. Dat die gemaskerde ezel mij nooit onder handen valt.

Buiten stond El Borrasca nog steeds te luisteren. Hij glimlachte verschrikkelijk. Corrida zei spottend :

— Hij zou jou gewoon breken als een twijgje, Villera. Maar daar ligt de kwestie niet. Ik wil dat je heengaat.

Villera schaterde het uit :

— Heengaan dan wanneer de zaken zo goed gaan ? Corpo del diablo ! Maar jij verliest het verstand, mijn beste Corrida.

— Wil jij niet heengaan ?

— No, per Bacco !

El Borrasca zag Corrida de hand naar zijn revolver reiken.

Plots trok hij het wapen en richtte het op Villera, grommend:

— Jij hebt het gewild!

Maar de andere was vlugger. Voor de gouverneur afdrukken kon, had Villera zijn eigen Colt gegrepen en drukte tweemaal af. Corrida werd door de twee kogels geraakt en zakte dan langzaam in mekaar.

— Infierno! gromde de moordenaar. Het was zijn schuld.

Hij glimlachte en trapte even tegen het levenloze lichaam van Corrida, grijnzend:

— Ziedaar een oplossing aan dewelke ik niet gedacht had. Ik zal mij tot gouverneur laten uitroepen, per Bacco! Alles zal voor mij zijn!

Hij zette een hoge borst op:

— Ik zal machtig zijn. Wee hen die mij voor de voeten durven lopen.

Plots schoot hij geweldig op. Hij had een gegrinnik achter zich gehoord. Hij keerde zich vlug om en strekte de hand naar zijn revolver uit. Maar bleef dan roerloos staan: de gemaskerde ruiter, de man met de blanco sombrero, stond bij de deur en keek spottend naar hem:

— Wel, bandido, meen jij dat alles zo gemakkelijk zal gaan?

Sancho Villera was vlug. De revolver scheen in zijn hand te springen, maar nooit heeft hij begrepen wat hem overkwam. De andere, nochtans, had geen enkel wapen in de hand en toch, voor Sancho schieten kon, zag hij duidelijk dat El Borrasca plots een Colt in de vuist hield. Een droge knal weerklonk. Sancho Villera draaide op zichzelf rond en sloeg neer, gedood door de kogel van de rechtvoltrekker. El Borrasca grommelde:

— Jammer dat ik verplicht was hem te doden. Liever had ik hem zien boeten voor het executiepeleton.

Hij stapte naar de gouverneur die zacht kreunde. Hij boog naar hem. Luis Corrida opende de ogen. Hij murmelde:

— Het is gedaan met mij... Ik wilde goed doen... Dan is hij gekomen...

Hij lachte gelukkig:

— Hij is dood !... Dood !...

— Waardoor had hij de gelegenheid zulke invloed op u uit te oefenen ? vroeg El Borrasca.

Dan vertelde Luis Corrida met hijgende stem de misdaad die hij vroeger gepleegd had en hoe Villera zich daarvan bediend had om hem te verplichten hem te gehoorzamen. Hij besloot met de woorden :

— Maar het is gedaan nu... Ik heb mijn bekomst. Het geld zit in een koffer, in de kelder... Het zijn de belastingen... Ze moeten weer verdeeld worden onder het volk...

— Daar gelast ik mij mee, zei El Borrasca.

Plots slaakte Luis Corrida een pijnlijk zucht en riep :

— Madre de Dios ! Ik sterf !

Hij viel achterover en gaf de geest.

El Borrasca richtte zich op. Op dat ogenblik kwamen Jim Orsley en padre Felipe binnen.

— Ze zijn dood, zie ik, gromde de Amerikaan.

— Ja, antwoordde onze held langzaam, God heeft hen gestraft.

De priester sprak :

— Ik heb goed nieuws. Ik ben naar de hacienda van Don Cesar gegaan. Don Cesar is ernstig gewond, doch zijn leven is niet meer in gevaar.

— En Juan, de verloofde van Dolores ? vroeg onze held.

Padre Felipe glimlachte :

— Hij ook ontsnapt aan de dood. Het is een wonder dat hij niet op slag gedood werd. Meer dan tien bandieten hebben op hem geschoten. Hij werd slechts door twee kogels in de dij geraakt. Maar ik heb nu nog wat anders te melden. De hacienderos hebben zich vannacht verzameld, met hun mannen. Ze vormden zo een sterke groep en ze hebben jacht gemaakt op de bende Amerikaanse schurken, die Villera gebruikte. De bandieten gelukten er echter in te ontsnappen. Ze zijn de grens van Texas overgetrokken, achtervolgd door de mannen van de hacienderos.

— O.K. ! bralde Jim Orsley. De sheriffs van Texas zullen ze wel bij de lurven grijpen. De duivel hebbe hun ziel !

Onze helden verlieten het paleis en trokken door de stad, waar vreugde heerste, want reeds was de dood van de gouverneur en van zijn luitenant gekend.

Een officier die trouw gebleven was aan de centrale regering van Mexico, nam het bevel over de troepen en een rapport werd naar de president van Mexico gestuurd, die een andere gouverneur naar Arispe zond ; een rechtschapen en braaf man, met eerbaar verleden.

Maar lang nog daarna werd er onder de bevolking van Arispe gesproken over de Blanco Sombrero, alias El Borrasca, die zij vereerden als een god...

KAPITEIN RICARDO.

* * *

Lees volgende week in Nr 557 van Serie Excelsior, een avontuur van Victor Vincent :

CHINA TOWN

In dit verhaal worden onze helden gewikkeld in een daverend avontuur in China-Town, de Chinese wijk van New-York. Na tal van gevaren getrotseerd te hebben, zullen Victor en zijn gezellen de overwinning behalen op een bende Chinese en Amerikaanse gangsters. Een verhaal dat u boeien zal, beste vrienden lezers. Een avontuur getekend :

KAPITEIN RICARDO !

* * *

BERICHT !

Een abonnement voor de reeks « EXCELSIOR » kost 60 fr. voor 13 nummers, te storten op Postcheckrekening Nr 5522.39 van Uitgever G. Van Loo, Nellie Melbalaan, 63, Brussel 7.

Uitgaven G. VAN LOO, Nellie Melbalaan, 63, Brussel 7.
Drukkerij L. GRAVE, steenweg op Bergen, 401, Brussel 7.

DE RICARDO-CLUB STELT TE KOOP :

1) HET METALEN KENTEKEN VAN DE RICARDO-CLUB, dat ons mooi schild voorstelt in drie kleuren : goud, rood en zwart. Prijs : 10 fr.

2) HET GEWEVEN KENTEKEN VAN DE RICARDO-CLUB, dat eveneens ons mooi schild voorstelt. Het is geweven uit zijde op zwart linnen en in drie kleuren : geel, rood, zwart. Dit kenteken kan vastgenaaid worden op uw kostuum. 6 fr. per stuk.

3) LIDKAARTEN VOOR PLAATSELIJKE AFDELINGEN. Deze kaarten zijn een getrouwe weergave van de lidkaarten van de Ricardo-Club. Ze zijn zo ontworpen dat ze dienen kunnen voor gelijk welke Plaatselijke Afdeling. Ze kosten 1 fr. per stuk of 10 fr. voor 15 stuks.

4) POSTKAARTEN VAN DE RICARDO-CLUB. Deze postkaarten in stevig karton, insgelijks versierd met ons schild, zijn te verkrijgen tegen 6 fr. voor 15 postkaarten.

5 ETIKETTEN VAN DE RICARDO-CLUB, in gemetaliseerd papier. Ze stellen ons mooi schild voor in drie kleuren : goud, rood en zwart. Ze zijn gegomd en kunnen dus op uw brieven en omslagen geplakt worden. Prijs : 6 fr. voor 15 étiketten.

Richt al uw bestellingen aan het adres van KAPITEIN RICARDO, 63, Nellie Melbalaan, Brussel 7. Gebruik postzegels of bankbriefjes van kleine waarde voor uw betalingen. Het is streng verboden geldstukken in brieven te versturen.

... ...

Wij achten het nodig onze lezers er van te verwittigen dat de « Ricardo-schilden » steeds recht geven op reeds verschenen verhalen « Ricardo » of « Victor Vincent », te beginnen van het nummer 325 tot 450 voor de beide reeksen. TWINTIG schilden geven recht op één boekje. Vergeet echter niet een postzegel van 3 F bij uw bestelling te voegen.

Bewaar de herinnering aan uw goede momenten

met een Kodak fototoestel

Brownie Starlet Camera

Gemakkelijk te laden. Gemakkelijk te gebruiken. Bezorgt U vanaf het begin prachtige foto's. Geschikt voor kleurenfoto's, kleurendiapositieven en wit-zwartfoto's. Gesynchroniseerd voor flitslichtopnamen binnenshuis.

Kodak

DE BROWNIE STARLET KOST NOG SLECHTS ~~395 F~~ **280 F**